



ת"ד 7537/01/18 - מדינת ישראל נגד אילור נידם

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

19 פברואר 2020

ת"ד 7537-01-18 מדינת ישראל נ' נידם

לפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
בעניין: מדינת ישראל

- נגד -
אילור נידם

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות המיוחסות לה כמפורט בכתב האישום, לפיהן גרמה לתאונת דרכים שכתוצאה ממנה ניזוקו כלי הרכב והולכת רגל נחבלה בגופה חבלות של ממש.

מדובר בתאונת דרכים משנת 2017 והצדדים הגיעו להסדר בתיק באמצע ניהול פרשת הראיות.

הנאשמת חזרה בה מכפירתה, לקחה אחריות לגרימת התאונה והודתה במיוחס לה בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים.

הנאשמת, ילידת 1993, נוהגת משנת 2010 ולחובתה 6 הרשעות קודמות בתעבורה ולמעט אחת, כולן מסוג ברירת קנס. מדובר בכשל ראשון מסוגו עבודה.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון המהווה הסדר מסגרת הנוגע לרכיב הפסילה, כאשר הטיעון לגבי יתר רכיבי הענישה היה באופן פתוח.

הערך המוגן בעבירות בהן הורשעה הנאשמת הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. כמצוות החוק, מתחם העונש ההולם בעבירות אלה, בהתאם להוראות החיקוק, הינו פסילה בפועל החל מ-3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

טענות התביעה לעונש:

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת נוהגת משנת 2010 לחובתה 6 הרשעות קודמות וביקשה לכבד את ההסדר ברף העליון שלו, תוך כדי שהיא מדגישה את תוצאותיה הקשות של התאונה, את החבלות הקשות שנגרמו להולכת הרגל ואת



העובדה שהתאונה אירעה בתחום מעבר חצייה.

טענות ההגנה לעונש:

מנגד ביקשה ב"כ הנאשמת להסתפק ברף התחתון של רכיב הפסילה, טענה כי הנאשמת הודתה ולקחה אחריות על מעשיה וזאת למרות העובדה שעלו כשלים ראייתיים בתיק החקירה, הפנתה לעובדה שמדובר בתאונה בה גם לנאשמת וגם להולכת הרגל היה רמזור ירוק משותף, הפנתה לעובדה כי שדה הראייה של הנאשמת היה חסום ולא ניתן היה לראות את הרמזור המשותף וטענה לרשלנות תורמת של הולכת הרגל אשר חצתה את מעבר החצייה בהליכה רצופה מבלי לעצור או להאט לפני מעבר חצייה.

ב"כ הנאשמת הפנתה לעובדה כי הפגיעה ברכב הנאשמת היא בדופן ימין, משמע רכב הנאשמת היה על מעבר החצייה כאשר הולכת הרגל ירדה לכביש ונפגעה ופירטה נסיבות אישיות של הנאשמת בעודה עובדת כקופאית, מבצעת שליחויות ומשתמשת ברישיונה לצורך פרנסתה.

בהמשך פירטה ב"כ הנאשמת, כשלים ראייתיים משמעותיים נוספים בתיק החקירה, לפיהם מדובר בתאונה בה לא נערך שחזור, לא נמצאה נקודת האימפקט וקיימת עדות של עדת ראייה, אשר סותרת את עדות הולכת הרגל באשר לכיווני החצייה.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לבחון את עקרון ההלימה, לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמתה של הנאשמת וסוג העונש שיוטל עליה בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג), כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול, עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי הענישה במקרים אלה. סעיף 40ג, קובע כי בית משפט ראשי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

הנאשמת חזרה בה מכפירתה והודתה במסגרת ההסדר שנערך בין הצדדים, וזאת לאחר ניהול הוכחות בהם נתגלו כשלים ראייתיים. הנאשמת לקחה אחריות והודתה באחריותה לתאונה ולתוצאותיה.

מדיניות הענישה לעבירה של גרימת תאונת דרכים בגינה נחבל אדם חבלות של ממש, כוללת רכיב פסילה שלא יפחת מ-3 חודשים עד פסילת רישיון לתקופה בת שנים.

מפנה לרע"פ 7195/15 מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל שם במקרה של פגיעה בהולכת רגל עם חבלות של ממש אושר גזר דין של 3 חודשי פסילה בפועל ויתר הרכיבים.

טוב עשתה המאשימה, במסגרת תיק זה, שהגיעה להסדר האמור, שכן במסגרת מה שנחשף בפני בית המשפט עלו



מחדלי חקירה משמעותיים, אשר בגינם לא ניתן היה לרדת לחקר האמת והם מהווים למעשה פגיעה בהגנת הנאשמת.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות בדיון ולהבין את חלקה באחריות לתאונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

נכון כי מוטלת על הנאשמת אחריות מוגברת בהתקרבה למעבר חצייה ואף היתה אמורה לצפות התנהגות רשלנית מצד הולכי הרגל, יחד עם זאת זכות הקדימה של הולך רגל בהתקרבו למעבר חצייה אינה אבסולוטית, הראיה היא שהמחוקק קבע חובות קונקרטיות בתקנות 110 ו-111 לתקנות התעבורה, המחייבות הולכי רגל בזהירות הראויה, טרם ירידתם ממקום מבטחים.

עם זאת כל מקרה נבחן לגופו. חזקה על התביעה ששקלה את כל השיקולים בטרם הסכימה להסכם מסגרת זה, בו רף הענישה המוסכם של רכיב הפסילה בפועל הינו בין 4 ל-6 חודשי פסילה בפועל בנוסף ליתר הרכיבים.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירות עצמן, הרי שהנאשמת בעלת עבר תעבורתי תקין בעוד המדובר בכשל ראשון מסוגו עברה. מן העבר השני של המתנס, מעובדות כתב האישום עולה תמונה של תאונה שתוצאותיה אינן קלות.

לאחר ששקלתי את מכלול הרכיבים ובהתחשב בעובדות המפורטות בכתב האישום, תוצאות האירוע, נסיבות התאונה, נחשפתי לראיות התביעה במסגרת הליך ההוכחות שהחל להישמע בפני, שקלתי את טיעוני הצדדים, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שפורטו על ידי באת כוחה ואת הסדר המסגרת אליו הגיעו הצדדים לעניין רכיב הפסילה, **אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:**

1. **פסילה בפועל למשך 5 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה.**

הפסילה בפועל תחל עד ולא יאוחר מיום 1/6/2020 ועל הנאשמת להפקיד רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט לא יאוחר מהשעה 12:00 במועד זה.

2. **קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם בתוך 90 יום.**



3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר העתק גזר דין זה לצדדים

ניתן היום, כ"ד שבט תש"פ, 19 פברואר 2020, בהיעדר הצדדים.